

นิทานเรื่อง ดอกไม้ในหัวใจ

กาลครั้งหนึ่งในคืนที่ร้อนอบอ้าว พระราชาผู้แสนดีทรงเข้านอนตั้งแต่หัวค่ำโดยเปิดหน้าต่างทิ้งเอาไว้เพื่อให้สายลมช่วยคลายความร้อนลงไปบ้าง

พระราชาผู้นำสงสารไม่รู้เลยว่า การเปิดหน้าต่างทิ้งเอาไว้ในยามค่ำคืนเป็นการเปิดช่องให้พอมดใจร้ายแอบลอบเข้ามายังห้องนอนของพระองค์ได้อย่างสะดวกสบาย ซึ่งก่อนที่พระองค์จะทันรู้ตัว พอมดก็จับพระราชาเข้าไปขังไว้ในขวดเวทมนตร์และแปลงร่างปลอมตัวเป็นพระองค์ไปเสียแล้ว

แม้พอมดจะมีเวทมนตร์อันร้ายกาจ แต่มันกลับมีจุดอ่อนอยู่อย่างหนึ่ง นั่นก็คือ...มันกลัวดอกไม้! เมื่อใดก็ตามที่พอมดเห็นดอกไม้ เวทมนตร์และร่างกายก็จะสลายไปสิ้น ด้วยเหตุนี้เอง พอมดในร่างของพระราชาจึงสั่งให้ทหารจัดการถางทำลายดอกไม้ทุกดอกจนไม่เหลือให้เห็นแม้แต่ชาก นอกจากนี้ พอมดยังสั่งห้ามไม่ให้ผู้ใดแอบปลูกดอกไม้โดยเด็ดขาด ซึ่งหากใครฝ่าฝืน คน ๆ นั้นก็จะต้องได้รับโทษถึงแก่ชีวิต

เมื่อในเมืองไม่มีดอกไม้ พอมดจึงใช้อำนาจของมันได้อย่างไม่ต้องเกรงกลัวสิ่งใดอีก พอมดเริ่มใช้อำนาจในฐานะพระราชาตัวปลอมโดยบังคับให้ผู้คนออกไปทำงานในเมืองทองที่ร้อนระอุ

พอมดบังคับให้ทุกๆ คนทำงานทั้งวันทั้งคืน...ไม่เว้นแม้กระทั่งเด็ก, ผู้หญิงและคนแก่ พอมดไม่สนใจเลยว่าผู้คนจะรู้สึกอย่างไรหรือเหน็ดเหนื่อยขนาดไหน มันคิดเพียงอย่างเดียวว่ามันต้องกอบโกยทองคำให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

นับจากวันนั้น ชีวิตของชาวเมืองต่างก็เลวร้ายลงเรื่อย ๆ ความเหนื่อยและความท้อแท้ค่อย ๆ ก่อตัวขึ้นจนทำให้ชาวเมืองบางคนไม่อยากจะมีชีวิตอยู่ พระราชาผู้แสนดีและดอกไม้ที่หอมสดชื่นกลายเป็นเพียงตำนานที่ไม่มีวันหวนกลับคืนมาอีก ชาวเมืองแต่ละคนต้องทนใช้ชีวิตอยู่อย่างไรซึ่งความหวัง

อย่างไรก็ตาม แม้พอมดจะทำลายดอกไม้ไปจนหมด แต่ไม่มีใครสามารถลบภาพดอกไม้ที่ประทับอยู่ในหัวใจของมนุษย์ได้ ด้วยเหตุนี้เอง เมื่อเด็กน้อยคนหนึ่งมานั่งพักและหลับตานึกถึงความงามของดอกไม้ที่ยังคงตรึงอยู่ในหัวใจของเขา จู่ ๆ ดอกไม้ที่เขานึกถึงก็ค่อย ๆ งอกขึ้นมาบนศีรษะและผลิบานเป็นดอกไม้แสนสวยได้อย่างน่าอัศจรรย์

ชาวเมืองต่างดีใจที่ได้เห็นดอกไม้บนศีรษะของเด็กน้อย แต่ในขณะเดียวกัน ทุกๆ คนก็กลัวว่าเด็กน้อยอาจถูกพระราชาลงโทษสถานหนัก ดังนั้น ชาวเมืองจึงช่วยกันปกปิดสิ่งมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้น โดยวางแผนให้เด็กน้อยสวมหมวกเพื่ออำพรางดอกไม้ไม่ให้ทหารของพระราชาสังเกตเห็น

หลังจากวันนั้น ความงดงามของดอกไม้เพียงดอกเดียวก็ช่วยเยียวยาให้ชาวเมืองกลับมามีความสุขได้อีกครั้ง กลิ่นหอมละมุนของดอกไม้ทำให้หัวใจของทุกคนเบิกบานสดชื่น แต่เมื่อเวลาผ่านไปไม่นานนัก เหตุการณ์ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้นอีกเป็นครั้งที่สอง

ในเช้าวันหนึ่ง เมื่อชาวเมืองตื่นขึ้นมาหลังจากหลับฝันถึงเรื่องราวของดอกไม้แสนสวยที่เคยมีอยู่ ดอกไม้ต่างๆ ที่พวกเขาฝันถึงก็กลับงอกขึ้นมาบนศีรษะของพวกเขาคนละต้นสองต้น ชาวเมืองทั้งดีใจและประหลาดใจมาก แต่ในขณะเดียวกัน พวกเขา ก็เกรงภัยจากพระราชารู้สึกเกลียดดอกไม้ด้วย ชาวเมืองจึงพร้อมใจกันสวมหมวกเพื่อปกปิดดอกไม้ของพวกเขาเอาไว้เป็นความลับ

แม้ชาวเมืองจะพยายามซ่อนดอกไม้เอาไว้ได้หมวก แต่ความลับไม่มีในโลก อยู่มาวันหนึ่ง เหล่าทหารที่ควบคุมการขุดทองก็เริ่มสังเกตเห็นความผิดปกติและสงสัยว่าเพราะเหตุใดชาวเมืองจึงพร้อมใจกันสวมหมวกทรงสูง มีหน้าซำ ยังเปลี่ยนหมวกที่ใช้ให้สูงขึ้นทุกๆ วันอีกด้วย

เมื่อทหารเกิดความสงสัย พวกเขาจึงขอให้ชาวเมืองทุกคนถอดหมวกออกมาให้ดู ซึ่งเมื่อชาวเมืองถอดหมวกสิ่งที่เหล่าทหารได้พบก็คือดอกไม้แสนสวยที่บ้านสระพังอยู่บนศีรษะของชาวเมืองนั่นเอง

แทนที่เหล่าทหารจะจัดการส่งตัวชาวเมืองไปให้พระราชาดัดสินโทษ ทหารทุกคนกลับพร้อมใจกันที่จะปกปิดเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ เพราะจริง ๆ แล้ว ทหารทุกคนดีใจมากที่ได้เห็นดอกไม้อีกครั้ง หลังจากที่พวกเขาต้องจำใจทำลายดอกไม้ตามคำสั่งของพระราชา

ทหารทุกคนมองดอกไม้อย่างมีความสุข และเพียงชั่วครู่เดียว ดอกไม้ก็ค่อย ๆ งอกขึ้นมาบนศีรษะของทหารทั้งหลายอย่างน่าพิศวง

เมื่อถึงวันส่งมอบทองคำให้แก่พระราชา พ่อมดในร่างของพระราชาแปลกใจมากที่เห็นเด็กน้อย, ชาวเมืองและเหล่าทหารซึ่งมารวมตัวกันอยู่ในท้องพระโรงต่างพากันสวมหมวกทรงสูงเหมือน ๆ กันไปหมด พ่อมดสงสัยว่าคนเหล่านี้อาจจะกำลังวางแผนร้ายและแอบซ่อนอาวุธหรือยกยกทองคำเอาไว้ได้หมวก ดังนั้นพ่อมดจึงบังคับให้ทุกๆ คนถอดหมวกออกมาให้ดู

แม้ว่าเด็กน้อย, ชาวเมืองและเหล่าทหารจะไม่อยากถอดหมวกเพราะเกรงว่าจะถูกลงโทษ แต่ก็ไม่มีใครกล้าขัดคำสั่งของพระราชารู้ด้วยเหตุนี้ เมื่อทุก ๆ คนจำใจถอดหมวกออกมาพร้อม ๆ กัน ทัวทั้งท้องพระโรงจึงสวยสะพรั่งไปด้วยดอกไม้บานาพันธุ์ ซึ่งส่งผลให้เวทมนตร์และร่างกายของพ่อมดใจร้ายมลายหายไปก่อนที่มันจะทันตั้งตัว

เมื่อพ่อมดสิ้นฤทธิ์ พระราชาตัวจริงจึงได้รับการปลดปล่อยออกจากขวดเวทมนตร์ พระราชาทรงขอบใจประชาชนทุก ๆ คนที่ช่วยทำให้พระองค์หลุดพ้นจากคำสาปของพ่อมดใจร้าย ส่วนประชาชนต่างก็ดีใจที่พระราชาตัวจริงได้กลับมาเป็นมิ่งขวัญของพวกเขาเหมือนดังเดิม

เมื่อเหตุการณ์ร้าย ๆ ทั้งหมดยุติลง ดอกไม้ที่งอกงามอยู่บนศีรษะของชาวเมืองทุก ๆ คนก็ปลิดปลิวตามสายลมไปตกยังที่ต่าง ๆ ทั่วทั้งเมือง หลังจากนั้นไม่นาน เมืองที่ผู้คนมีดอกไม้ในหัวใจกลับมาสวยงามและสดชื่นด้วยดอกไม้อีกครั้ง